

LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Phù sa

thơ

NĂM - 2017

LÊ PHƯƠNG NGUYÊN - Lộc Xuân -2017
Ảnh: NGUYỄN HỮU

LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Là bút danh của
LÊ CÔNG MINH
Sinh năm 1943 (khai sinh 1942)
tại Phước Thắng, Bình Định
Tốt nghiệp Kỹ sư, Trung tâm Kỹ thuật
Phú Thọ - Sài Gòn
Hiện đang làm vườn tại Đồng Nai

ĐÃ XUẤT BẢN

* Phù sa – Thơ –
2017

SẼ XUẤT BẢN

* Phù sa 2
* Thơ gửi nghìn trùng
* Tuyển dịch thơ Đường

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Phù sa

Thơ

Bài dành tặng
Anh Dương Anh Tông

30/12/2017

Nguyễn Phương Nguyên

LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

PHÙ SA
thơ

NĂM 2017

PHÙ SA
Thơ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

VĂN NGHỆ
In lần thứ nhất
2017

Tranh bìa: Đinh Cường
Trình bày: Nguyễn Sông Ba
Tựa: Phạm Cao Hoàng

BẢN ĐẶC BIỆT DÀNH TẶNG THÂN HỮU

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

5 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYỄN

Từ Núi theo Sông ta về cuối bãi

Rồi lắng mình – Không góp mặt trùng dương

LPN

TỰA

Tôi quen Lê Phương Nguyên từ trước 1975 ở Tuy Hòa. Lúc ấy anh là kỹ sư công chánh, làm việc trong lĩnh vực dân sự. Anh hiền lành, khiêm tốn, thâm trầm, ít nói nên không ai biết anh có làm thơ. Anh là người có chí lớn, thích làm những việc lớn. Sau 1975 tôi chỉ gặp anh một lần duy nhất, khoảng 1980, ở khu bán sách cũ trên đường Calmette, Sài Gòn. Ngồi uống cà phê vỉa hè với anh, tôi nói, “Lâu rồi không có tin tức của anh, tôi tưởng anh đã đi nước ngoài”. Anh đáp, “Tôi phải ở lại đây. Nếu mọi người ở đây đang khổ thì tôi phải ở lại chia cái khổ với mọi người chứ đâu có đành lòng mà ra đi”. Sau đó chúng tôi mất liên lạc - mỗi người bôn ba, bươn chải theo cuộc sống riêng.

Mãi cho đến cuối năm 2016 tôi mới liên lạc được với anh. Anh bắt đầu gửi cho tôi những bài thơ anh sáng tác trong 40 năm qua – những bài thơ chưa bao giờ đăng tải trên báo chí, chưa bao giờ được xuất bản. Đây là những bài thơ hay, kỹ thuật điêu luyện, giàu hình ảnh, giàu cảm xúc, nhiều câu thơ xuất thần thể hiện tài năng của một thi sĩ đích thực:

*Nhà em bên sườn núi
Buổi chiều xuân em về
Áo trắng bên đường dương liễu biếc
Ba mươi năm sau anh làm thơ*
(HỒI ỨC)

*Nửa đời trắng tóc, buồm không gió
Ngược nước nên ta phải chậm về*
(BẠN HỎI NGÀY VỀ)

*Và con nước không còn con nước cũ
Chợt thấy lòng gờn gợn chút băng khuâng*
(DÒNG SÔNG THƠ ẤU)

Thơ anh xoay quanh các chủ đề quê hương, gia đình, tình bạn, tình yêu, trong đó phần lớn anh viết về quê hương. Là một trí thức yêu nước, nuôi hoài bão về một xã hội công bằng với cuộc sống văn minh và hạnh phúc, anh không thể chấp nhận những thực tế mà anh phải chứng kiến:

*Người nghèo nghèo đến cháy lưng,
Kẻ giàu giàu đến vô cùng bao la.*
(HÀNG ĐÊM TẠI ĐIỀN TRANG LỘC XUÂN)

Có khi nhìn thấy mặt người

9 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Lạnh căm đôi mắt thay lời chào nhau
(Ồ CỬA NHÌN ĐỜI)

Quê nhà đây? Thực hay mơ?
Khu vườn xưa đã bây giờ nghĩa trang!
(HAI MƯƠI NĂM SAU
TRỞ LẠI VƯỜN NHÀ CŨ)

Lê Phương Nguyên là một kỹ sư thành đạt, do thời thế bây giờ trở thành nông dân. Trong nhiều bài thơ, anh mô tả miền quê anh đang sống ở Xuân Lộc, Đồng Nai. Anh yêu quý cuộc sống ở điền trang mặc dù công việc của một nông dân thì lúc nào cũng vất vả:

Mở cửa ra, nhìn núi vẫn còn,
Lòng vui, lót dạ mấy lưng cơm
Chè xanh một bát thơm mùi lá,
Vác cuốc ra vườn chân dẫm sương...
(LƯƠNG NÔNG)

Ngày tháng trôi trên tóc trắng bay,
Cảm ơn hương của cánh hoa gầy,
Cảm ơn mây trắng, trời xanh nữa
Và cả không gian tĩnh lặng này....
(MỘT CÔI RIÊNG)

Lê Phương Nguyên thành công nhất ở thể thơ lục bát.

10 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Thơ lục bát của anh không có điển sáo mòn nhưng cũng không tân kỳ phức tạp:

*Có vì sao ở thật xa,
Dịu dàng màu mắt như là cố nhân.*
(Ồ CỬA NHÌN ĐỜI)

*Vườn khuya trăng khuyết nửa vành,
Ngồi nghe tĩnh lặng đã thành thói quen;
Ước gì có ở một bên
Là Em với mái tóc huyền gió bay...*
(NGỒI DƯỚI TRĂNG TÀ CHIÊM BAO)

*Cánh cò như một lời ru,
Từ bên kia đình sương mù ầu thơ....*
(HAI MƯƠI NĂM SAU TRỞ LẠI VƯỜN NHÀ CŨ)

*Bước đi trên những lối mòn,
Mà lòng nghe nặng nỗi buồn đôi chân...*
(LỐI MÒN)

Lê Phương Nguyên là một trường hợp rất đặc biệt trong làng thơ Việt Nam: sáng tác trên dưới 40 năm, thơ hay, vậy mà mãi đến năm 74 tuổi thơ anh mới đến với người đọc và in tập thơ đầu tay khi anh đã ở tuổi 75, khi tóc anh đã trắng như mây. Còn nỗi vui

11 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

nào hơn khi cầm tập thơ PHÙ SA trong tay! Xin chúc mừng anh Lê Phương Nguyên và cả những ai đang có trong tay tập thơ này.

PHẠM CAO HOÀNG

31.5.2017

CHỚM THU

Không còn nghe tiếng ve kêu,
Chùm hoa phượng đỏ quạnh hiu bên trời,
Ngập ngừng vàng chiếc lá rơi,
Khói sương lãnh đăng lưng đồi trắng mây...

ĐỢI CHỜ

Ta đã chờ người đã quá lâu,
Bao nhiêu nước biếc chảy qua cầu,
Bao đêm trăng sáng mòn thân đá...
Mỗi một hoàng hôn một biển sầu.

BUỐM ĐÊM

Mưa rơi trần trọc thâu đêm,

Đợi ai?

Em đứng bên thềm

Đợi ai?

Phù hoa lược giắt, trâm cài,

Phấn son giấu tuổi,

U hoài dáng xuân...

SÔNG CẠN, NÚI DỜI

Trong mơ vắng tiếng gọi dò,

Sông khô ai vớt lên bờ đợi mưa?

Núi là núi tự ngàn xưa,

Mà nay núi đã ai đưa sang Tần...

SÔNG...

Sông không tôn trọng con người,
Không xót thương độ lượng;
Dẫu có van xin,
Chúa, Phật cũng khước từ...

SƠN CÙNG THỦY TẬN

Tận cùng sông núi về đâu?
Còn hàng liễu rũ? Còn màu hoa tươi?
Còn thương đau với cuộc đời,
Đâu làng quê cũ, đâu trời riêng ta! ...

TRĂNG KHUYA

Vầng trăng muộn bên trời như thắm mệ,
Cuộc hành trình vật vã với mây đen;
Trong tĩnh lặng chợt thấy mình đã khuyết,
Giữa trời khuya lỏng lộng dáng trăng thuyền...

NGHĨ VỀ THỜI GIAN (ÔNG THỜI GIAN)

Thời gian trẻ mãi không già
Không sinh, không diệt, Ông là tối cao,
Không hình tướng, không sắc màu;
Từ đâu Ông đến, về đâu ai ngờ,
Trôi đi trong nỗi tình cờ,
Ông đưa vũ trụ qua bờ tử sinh.
E rằng Thượng đế cũng kinh.

NỖI LÒNG PHÙ SA

Từ Núi theo Sông ta về cuối bãi,
Rồi lắng mình - không góp mặt trùng dương.
Ta biết rõ nơi đâu ta dừng lại.
Xin cảm ơn - cho dẫu có thiên đường...

QUỐC TẶC & ANH HÙNG

(Kính dâng hương hồn Cao Bá Quát)

Tài hoa đến tả tơi đời,
Hồn kiêu bạc quá cõi Người khó dung.
Đất trời cũng đất trời chung,
Nào ai Quốc tặc Anh hùng nào ai?

CHÉN RƯỢU ĐỜI

Gửi các con...

Thơm và ngọt vẫn chỉ là hào vị,
Chén rượu đời rất đắng, thế mà hay;
Uống lấy sức rồi gượng mình đứng dậy,
Để cho ta lớn giữa thế gian này!

TĨNH VÀ ĐỘNG

Mặt sông tĩnh lặng như tờ,
Trắng lên in một bài thơ giữa dòng,
Bầu trời xanh thăm mênh mông,
Váng mây trôi giữa bèo bông khói sương;
Có bầy chim đã lạc đường,
Thản nhiên rạch một vết thương ngang trời...

NHÌN MÙA THU ĐI QUA...

Mùa thu lãng đãng khói sương,
Ngọt như gió tự thiên đường tạt qua,
Lả mềm mây sợi mây xa;
Bỗng dung... thềm chút hương tà áo Em.

VỀ QUÊ THĂM ANH CHỊ

Sáng nay chị cây đồng xa,
Đau không dám nghĩ sợ nhà thiếu ăn.
Anh choàng vai chị tấm khăn;
Ngoài trời rét mướt vàng trắng hạ huyền...

XÓM GẦM CẦU

Họ đến đây từ khắp miền đất nước,
Sống bên nhau, chung bóng tối gầm cầu;
Đời đã lầy sặc trơn niềm mơ ước,
Sao vẫn còn để lại trái tim đau...!

CUỘC HỘI NGỘ ĐAU LÒNG

Anh gò lưng đập xích lô;
Một bàn tay vẫy...
- Xin cô mười đồng.
Khách chết trân, như trời trông,
- Thưa thầy...
Bỏ chạy,
Anh không kịp nhìn...

ƯỚC VỌNG...

Thế là... lá gió cành chim,
Ngủ hoang suốt sáng, thâu đêm đứng đường...
Nát lòng giấc mộng hoàn lương,
Dám xin dẫm tắt Thiên đường mai sau!

XUÂN LƯU LẠC

Quê nhà mấy dặm ai ngăn trở?
Mưa đã mùa xuân hoa mãn khai,
Nhà ai khói bếp thơm mùi nhớ,
Rượu đắng riêng ta giấc mộng dài...

MƠ CỔ HƯƠNG

Đường trở lại cổ hương là giấc mộng,
Mộng nghìn đêm chưa chắc đã tương phùng;
Thôi đành ngắm dăm tấc trời cao rộng,
Mây lạc loài ! xin chờ nỗi đau chung...

TƯ DỊCH THỦY

Từ văn, thù tri kỷ?
Trà khuynh, độc đôi sơn;
Hốt nhiên tư Dịch thủy,
Chiết kiếm năng đoạn hồn...

Dịch nghĩa: Nghĩ về dòng sông Dịch (Chuyện Kinh Kha)

Tàn cuộc rượu, ai là người tri kỷ?
Tách trà lung, một mình đối mặt với núi;
Bỗng nhiên nghĩ đến dòng sông Dịch,
Thanh kiếm gãy (ngày ấy) còn có khả năng
cửa đau lòng người (hôm nay)

MỘT NGÀY
TẠI ĐIỀN TRANG LỘC XUÂN

Mở cửa ra thấy núi,
Núi bình yên và tin cậy biết bao!
Suốt bốn mùa trời thắm đến nao nao,
Đất chan chứa màu xanh cây đang lớn.
Xa thị thành vẫn minh còn khiêm tốn,
Mà gió trắng lồng lộng đắm say người...
Rồi cuối cùng ta đã có một nơi,
Sống-Làm việc-Rong chơi và Suy nghĩ...
Ta sẽ là Lương nông-bõn chưa thành Hào sĩ,
Cảm khái ngâm câu “dốc cạn một hồ trường...”
Cái cuốc,cái cày,rẫy bái,ruộng nương,
Còn Đất,còn Trời,
Người sẽ còn tất cả...

Tiếng chim hót sớm mai,
Dịu dàng như lời Em một thuở;
Phút bình yên ta lặng nhớ cuộc đời...
Ngoài vườn kia có quả chín sắp rơi,
Chim ăn nhé cho lòng ta vui mấy.
Hoa thắm đỏ, cho đâu là hoa giấy
Gió tự trời xanh biếc xuống mơn man;
Họm hĩnh sắc màu, những cánh bướm khoe khoang,
Chợt xao xác
Dường như ghen với gió;
Còn đâu đó bon chen ngàn lá cỏ,
Cứ thần nhiên phung phí ánh mặt trời...

Con cu cườm trên cành mận đánh rơi
Mấy tiếng gáy
U hoài mong nhớ bạn...

Đám mây trắng càn cù như phu trạm,
Cứ từng ngày mang đến những tờ thư
Của Mẹ, của Cha,
Của bao người rất thân đã khuất,
Có cả thư tình
Gom tụ gió muôn phương...

25 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Trên đầu ta
Óng ả mảng thiên đường
Ngun ngút trời xanh trong mắt,
Tìm Tự Do,
Ngẩng mặt...gọi Em về...
Mộng bình yên qua giấc ngủ đơn sơ,
Dưới tán lá lung linh chùm hoa nắng.
Dã dóa hồng
Nở giữa chiều xa vắng,
Lòng băng khuâng chợt nhớ nụ hôn đầu.

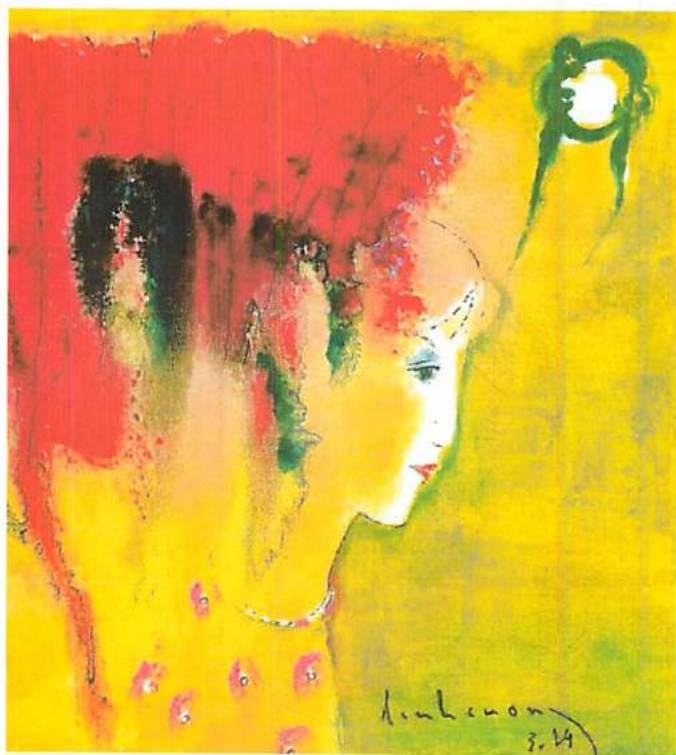
Cuộc hành trình
Đã mấy biển, mấy dâu,
Ngồi thử đêm
Cái Không và cái Có.
Cánh diều mỏng
Lao đao chiều lạ gió
Thoảng thơm hồn thơ ấu khuất trong ta...

Tiếng sáo nào
Đau buốt tiễn Kinh Kha,
Thương biết mấy,
Dấu trang đời chưa kín...
Vườn ướm dẫm hoàng hôn
Rực vàng như quả chín;
Dã cánh cò nân ná đợi qua đêm,
Ngày tiếc nuôi dài thêm,
Nặng là mình thoi thóp...

Đêm cúi xuống,
Một góc trời choáng ngợp
Kìa Chị Hằng!
Lộng lẫy dáng giai nhân;
Hàng bạch đàn, mắt lá chợt long lanh
Phút tương ngộ niềm vui đậm nước mắt...
Ta ngồi đây,
Gửi lòng muôn bến bờ xa lắc,
Chén rượu tri âm,
Thèm quá đến đau lòng...

Có cái gì thoang thoang giữa hư không,
Hương nếp mới,
Hay mùa thu chợt đến?
Mặt ao rộng, chập chờn muôn ánh nến,
Gió ngọt ngào như gió của dòng sông...
Chuyện cuộc đời,
Dẫu khổ ải mệnh mông...
Ta đối mặt,
Cùng thiên nhiên hào phóng...

Một con cá vẫy đuôi
Cả bầu trời dậy sóng,
Ngàn sao kia run rẩy giữa vô cùng...
Cánh chim nào,
Thanh thản đến ung dung,
Đang nhịp cánh
Dưới vầng trăng rạng rỡ...

Thiếu nữ - Tranh Đinh Cường

ĐÓN NGƯỜI

Ta đón người từ trăng ấu thơ,
Đêm buông đôi cánh lạnh đôi bờ;
Mùa xuân một nửa theo dòng biếc,
Một nửa bên ta cũng đợi chờ...

Trăng xé vàng mà người chưa về!
Dòng sông nghiêng mắt đợi bên đê,
Dáng thuyền thao thức in trên nước,
Những bước chim đi cũng nặng nề...

Trăng mới tròn và đêm đã khuya,
Ven trời còn mấy giọt sao thưa,
Chập chùng bóng núi mờ sương trắng,
Hiu hắt bờ lau ngọn gió đùa...

Người vẫn chưa về đêm nay nữa,
Đợi chờ nghe mỗi những tàn phai,
Núi Sông đã nhuộm màu tan vỡ
Lạnh lắm! Nhân gian tiếng thở dài...

ĐÊM BUỒN

Đêm nay buồn quá cố nhân ơi!
Bỗng thấy hoang vu cả cuộc đời,
Sao lặng, trăng khuya ngời nhớ bạn,
Đếm ngày đếm tháng, đếm năm trôi...

Lòng ta lặng chết cõi hư vô,
Gác kiếm buông xuôi mộng hải hồ;
Nợ nước khôn cùng chưa trả được,
Tình nhà như đứt một đường tơ!

Rượu uống đêm nay dưới nguyệt tàn,
Uống niềm cô quạnh buổi thu sang,
Uống cho đời đắng thêm cay đắng,
Uống tiễn xa đưa những mộng vàng...

Những vì sao lạc ở chân mây,
Những khóm hoa mai nở đã đầy...
Một thoáng mơ hồ như hạnh phúc,
Một niềm vô vọng vỡ dâu dây!

35 * PHÙ SA * THƠ LÊ PHƯƠNG NGUYÊN

Đèn vẫn từng đêm thấp muộn màng,
Thư phòng sách đợi để sang trang;
Thánh hiền lặng lẽ về thiên cổ,
Dòng chữ trôi trên giấy úa vàng...

Đàn ai? ai oán thoảng trong sương,
Chờ đến trao ai nỗi đoạn trường
Phiêu bạt trong trời muôn thuở trước,
Hậu Đĩnh vong quốc khúc còn vương...

Ngọn gió tàn đêm ngọn gió nào?
Đèn khuya leo lét bỗng lao đao,
Bàn tay thừa quá che không kín,
Rét mướt ngoài hiên gió tạt vào...

Đêm nay buồn quá cố nhân ơi!
Trời sẽ sang xuân, mộng đã rời.
Chí lớn chưa thành râu, tóc bạc,
Đường dài hun hút bóng trăng soi...

CHIỀU CUỐI NĂM

Trời đã cuối đông, ngày ngắn lại
Ta ngồi thờ khói ngấm hoàng hôn
Bên kia núi biếc, mênh mông biển
Hết biển là Em với nỗi buồn...

Mấy vạt nắng tàn thoi thóp đợi
Nửa vành trăng sớm để chia tay.
Ta gom lá đốt, chiều thơm khói;
Chợt thấy như vừa đưa tiễn ai...

Biết còn ai nữa, tiễn đưa ai?
Một dải giang sơn vạn dặm dài,
Chưa đủ cho nhau tìm hạnh phúc,
Biệt ly rồi, đá nát vàng phai...

RAO BÁN... THỜI GIAN

Chiều sương khói tỏa...
Mờ mờ dáng cây,
Thơm thơm hương cỏ,
Mấy sợi mưa gầy...

Chờ ai mà hiu hắt,
Thành sâu dăng như mây,
Cả bầu trời quán đặc,
Vùi chân ta nơi này....

Gương không còn bén,
Men không còn say?
Đâu người tri kỷ,
Cùng ta đêm nay?...

Ai mua Thời gian không?
Mua dùm ta một mớ,
Ta bán cả chờ mong
Trả cho đời món nợ...?

HOÀI NIỆM MỘT MÙA XUÂN

Vào xuân sao lá vẫn rơi...
Ngày u ám khói, mây trời quện xa.
Sẽ buồn rồi đến tháng ba,
Tháng tư Em bỏ quê nhà bay cao...
Vẫy tay gửi một lời chào,
Chỉ nghe gió bắc lẫn vào sắc thu...

XÓT THƯỜNG LỊCH SỬ

Lịch sử dồn lại một thời,
Trong cơn đắc ý, giọng cười xôn xang...

....

Gẫm nhìn mênh mông trường giang,
Tùng phân tử nước vượt ngàn dặm xa;
Ngoài vườn rực rỡ ngàn hoa,
Đã đau lòng đất mới ra sắc màu...

....

Sang sông vội vã đốt cầu,
Khói xây chiến tích, dấu màu vô ơn...

MỘT BUỔI CHIỀU

Chiều nay thấy gió tung tà áo,
Chợt nhớ ngày xưa đến quặng lòng.
Chiều nay vàng nắng chìm trong tóc,
Hương của thời gian có đợi không?
Chiều nay mây của ngàn năm cũ,
Vẫn cứ ung dung bỏ cánh đồng...
Ta đã từ lâu người cô lữ
Trên lối đi này giữa núi sông...

PHƯỢNG HOÀNG (*)
VÀ CÂY NGÔ ĐỒNG

Ta, cây Ngô đồng trên vùng đất khô,
Mỏi mòn trông chẳng thấy Phượng hoàng đâu.
Nước chảy qua cầu... Ta thành hươu cao cổ;
Rơi chiếc lá vàng, thiên hạ biết là thu...

Phượng hoàng ơi! Sao không về chốn cũ?
Đậu nơi nao hay bay mãi trong trời?
Cây Ngô đồng phơi thân, buồn ủ rũ.
Gửi tương tư theo gió, thốt nên lời...

Em có còn không? ngày ta bên nhau,
Em có còn không? ngày ta xanh mái đầu,
Mưa ngập trăm luân, mưa nhàu ước vọng,
Nửa hồn ta chết, nửa hồn đau...

Phượng hoàng ơi! Phượng hoàng ơi!
Cánh xõa như mây mát một khoảng đời;
Ta kiêu hãnh bên thu vàng sắc nắng,
Lá buông cành không tiếc, để người vui!

Cây Ngô đồng đã quen trời mưa bão,
Mà Phượng hoàng ơi, Em đã bay xa,
Em cứ bay cao... mong đừng lảo đảo,
Còn có anh đứng đợi giữa quê nhà...

Năm tháng qua đi, sống cùng sỏi đá,
Cuộc tồn sinh, đâu bề phát tay cười!
Cây Ngô đồng không mơ bờ bến lạ,
Ngày Em về, Sông Núi sẽ thêm vui! ...

()Phượng hoàng là con chim huyền thoại, được tái sinh từ đồng tro tàn của chính nó... Bài thơ này như một ước mong, rồi Phượng hoàng sẽ tái sinh tại VN đầy đau thương và thân yêu của chúng ta...*

EM ĐÃ ĐI...

Em đã đi khỏi biển trời thăm thẳm,
Để mưa về không ướt được mắt Em;
Đường đến đó với tay... ngoài vạn dặm,
Tháng năm chờ, năm tháng mãi dài thêm...

Dòng sông cũ chưa vơi màu kỷ niệm,
Cõi trời xanh thắm đắm nắng mai hồng,
Thoáng chập chờn như thiên đường phù phiếm
Trôi dạt vào vô tận của hư không...

Gió Bắc nổi, dậy một trời dông bão,
Sao xa mờ không soi rõ hướng đi,
Ta thoi thóp giữa biển đời hung bạo,
Và âm thầm đau mãi phút chia ly...

Em đã xa ta vĩnh viễn rồi?
Sao Em còn mãi mãi trong tôi...
Đêm đêm thao thức cùng trăng muộn,
Là chút tin yêu gửi cuộc đời...

ĐÃ ĐƯỢC MƯỜI NĂM

Mười năm băng giá quê người,
Biết Em còn của một thời bên nhau?

Mười năm anh đã nát nhàu,
Nửa xa xôi ngóng, nửa đau thể tình,
Mười năm nửa cuộc hành trình,
Dờ dang nửa mái tóc xanh trên đầu.
Mười năm anh đứng tựa lầu,
Hoài công chẳng thấy cái màu trời xanh...
Mười năm bước quân bước quanh,
Đếm thời gian giọt nắng hanh cuối ngày...
Mười năm anh vẫn còn đây
Trái tim vẫn đập từng giây với đời....

Mười năm băng giá quê người,
Biết Em còn của một thời bên nhau? ...

CÙNG BẠN...

Ta thèm dăm chén bên bằng hữu,
Ngây ngất thềm trăng đêm cố hương;
Cười khóc cho vui niềm cô lữ.
Lẩn trong địa ngục, bóng thiên đường...

Mười lăm năm đó, Ô! nhanh nhĩ,
Ta đã đi xong một đoạn trường;
Cho dầu “đầu thai làm thế kỷ”
Khổ đau nào, rồi như khói sương...

Ta thềm lên núi mơ trời biếc,
Ngắm những dòng sông uốn lượn quanh,
Núi vẫn trơ gan cùng tuế nguyệt,
Sông dài lấp lánh mộng đời xanh...

Ta thềm gọi bạn đêm thao thức,
Gió bão ngoài song, gió bão hoài.
Những đóa trăng vàng mây chẳng khuất,
Tắc lòng ai đó gửi riêng ai...

Ta thềm cùng bạn đi cho hết,
Sông núi gấm hoa - chớ khước từ!
Hạnh phúc, đau buồn... theo mệnh nước,
Trái lòng nhân bản với thiên thu...

QUÊ NHÀ TRONG KÝ ỨC

Ngược xuôi những nẻo đường chiều
 Gợi thương nhớ cảnh tịch liêu quê nhà...
 Quạnh hiu còn bóng Mẹ già,
 Tóc sương mới biết đời là bể dâu;
 Nhớ dòng sông, nhớ nhịp cầu,
 Trời thu ai nhuộm một màu nước xanh;
 Nhớ từ những nhịp mưa nhanh,
 Thương con chim ướt, thương cành hoa lê;
 Chiều trên những lối đi về,
 Dáng con trâu bước nặng nề mà vui;
 Hàng tre xưa có còn tươi,
 Nhớ cây nêu đứng giữa trời đón xuân;
 Khói chiều mái rạ rưng rưng,
 Nồi cơm với đĩa muối vừng thơm lâu;
 Nhớ như nhớ mối tình đầu,
 Là ngôi chùa cổ sẫm màu rêu phong;

Những vành trăng muện cong cong,
Quen nhau từ thuở bên song hẹn hò;
Nắng hoàng hôn nhuộm trời mơ,
Hàng cò giăng trắng trên tờ giấy xanh;
Cánh đồng ai vẽ nên tranh,
Nhớ màu lúa chín long lanh hạt vàng;
Nằm mơ điệu sáo dịu dàng,
Thương con diều giấy lang thang lưng trời;
Đêm hè đom đóm rong chơi,
Đèn hoa như hội gọi mời trăng sao
Những màu hoa tím cầu ao,
Còn gậy hương nhớ thuở nào xa xưa;
Đêm xuân sau phút giao thừa,
Cha ngồi bên án làm thơ khai từ;
Mùa đông cái lạnh tháng mười,
Ổ rơm quanh bếp nhìn trời bão mưa;
Ngày hè buồn nhất buổi trưa,
Chợt con gà gáy ngân ngợ xóm nghèo;

Con đường quen khách vắng teo,
Còn nghe tiếng gió đưa vèo lá thu;
Đâu đây trong cõi sương mù,
Của thời thơ ấu lời ru mẹ hiền,
Đâu đây trong cõi thần tiên,
Chiêm bao ước đắm ưu phiền còn say;
Nhìn trời thương đám mây bay,
Lang thang chẳng biết đường đi lối về,
Dẫu ta biên biệt trời quê,
Vẫn còn có ánh trăng thề trên cao,
Vẫn còn sáng những vì sao,
Long lanh như hạt minh châu soi đường...

TRẦN TRỞ...

Trời cao không nhìn thấy,
Rồn thấp chẳng tìm ra;
Mỗi mòn ngày tháng trôi qua,
Tang thương việc nước, việc nhà buông tay...

Tiếng cười bên be rượu,
Lệ vương tà áo bay;
Sầu dâng lớp lớp như mây,
Sơn hà đời một cuộc say cũng vừa? ...

Lảo đảo ngày xanh xao nắng,
Thê lương đêm trần trọc mưa;
Dốc bầu rượu đã hết chưa?
Mà niềm tủi nhục, xin thưa vẫn đây!

Quê nhà đời luân lạc,
Đất khách phận cỏ cây;
Kiếp người đâu phải bèo mây,
Cuốn theo gió nước, buông tay đợi chiều? ...

Tỉnh ra rồi lại uất,
Uất rồi lại muốn say;
Dáng người xưa ở đâu đây,
Đêm đêm soi ánh trăng gầy mãi gươm...

Thẹn cùng sông núi đó,
Đất Mẹ ngậm đau thương
Cỏ cây đã thấm đoạn trường,
Hồn mang! Tìm một con đường nào đây? ...

ĐÊM LỘNG GIÓ

Cài then chốt gió bên ngoài,
Riêng ta với nỗi u hoài mệnh mông;
Từ ngày mây trắng sang sông,
Lòng hoang như chợ chiều đông vắng người.
Không vui cũng gượng môi cười,
Lúc buồn kéo cả đất trời buồn theo.
Mãi thương nắm đất quê nghèo,
Mãi năm tháng mãi trôi vào tuổi xuân...
Miệt mài đã mấy gian truân,
Cũng không bén được lưới gươm phong trần...

EM NGOÀI ĐÓ

Em ngoài đó một màu trời vĩnh biệt,
Nước hồ Gươm có lạnh bấy chiều đông;
Vàng đá âm thầm một đời anh tha thiết,
Dù cánh chim này lạc núi xa sông...

Em ngoài đó mưa phùn ngày xuân cũ,
Thấp thoáng bên trời anh đếm những vì sao;
Trong ký ức điên cuồng như thác lũ,
Dáng Em gầy, ôi mộng cũng xanh xao.

Em ngoài đó đếm tuổi buồn con gái,
Đời mấy phong trần trên nét mặt người xưa;
Anh nguyện cầu, nhưng vô vàn ái ngại.
Thiên liêng ơi, tôi ước mấy cho vừa...

Em ngoài đó tháng ngày hong mắt biếc,
Những chiều vàng và những sáng mù sương;
Tìm một tương lai chợt thấy mình thua thiệt,
Dòng sông xa Em lạc mất thiên đường...

Em ngoài đó mùa hè hoa phượng đỏ,
Kỷ niệm nào còn lại gửi trời xanh;
Tìm đâu thấy... tầm tay Em bé nhỏ,
Trời mênh mông, Em cúi mặt cam đành!

Em ngoài đó mùa thu trời Hà Nội,
Thương nhớ những chiều lạnh gió heo may;
Chiếc lá úa đùa trên làn tóc rối
Thở cuộc đời tay ấm giữa bàn tay...

Em ngoài đó những nẻo đường quen thuộc,
Có thần thờ chân bước mỗi chiều buông?
Còn đâu đây những lối mòn hẹn ước,
Thoáng môi Em hiu hắt nụ cười buồn ...

*

Em ngoài đó cánh cửa đời đã khép,
Dòng sông Hồng đỏ máu cứ trôi xuôi;
Trong mơ ước của những ngày nắng đẹp,
Gửi mây trời niềm tiếc nhớ khôn nguôi...

EM ĐẾN

Gửi Em Đ.M.

Ngàn trùng cách xa...

Em đến như đường trăng viễn xứ
Sắc áo hoàng hôn lộng ráng chiều
Em đến trong lòng tranh tố nữ?
Hay từ hạnh ngộ của Tình Yêu?

Em đến, mùa thu hoa vàng cúc nở
Giữa mùa thu tròn tuổi cuộc đời anh
Em đến, cánh chim hồng bé nhỏ
Giữa bầu trời dịu mát một màu xanh

Em chợt đến tung bồng như thoáng nắng
Những ngày mưa tiếp nối những ngày mưa
Em diễm ảo như một cảnh hoa trắng
Mà lòng anh hoang vắng tự bao giờ...

Ôi! dịu dàng Em đến rất ngây thơ
Vàng trán xinh xinh môi thắm đợi chờ ...
Lặng lẽ nhìn em niềm vui bất giác
Đã thiên đường anh cứ tưởng như mơ

Em đến, bài tình ca man mác
“Lênh đênh trời rộng nhớ sông dài...”
Lời Em đã mơ hồ trong ánh mắt
Nghiêng nghiêng chiều, rộn rã nắng vàng phai

Em đến gọi mùa xuân đã mất
Trở về đây đôi cánh nhịp nhàng bay
Em đến gọi mùa xuân xuống thấp
Ngày bao dung, hoa nở, nước sông đầy

Em đến gió lùa thơm tóc biếc
Trời hân hoan trong vắt mắt em cười
Lòng nghe vỡ nhịp tim nồng bất tuyệt
Sợi tơ trời run rẩy cũng lây vui

Em đến! Và bao giờ em lại đến?
Cánh chim Bằng trời rộng gửi tương tư
Dẫu xa cách đến muôn trùng của biển
Còn thấy Em tóc rối vẫy tay cười ...

CHIỀU TƯỞNG NHỚ

Miên man nổi nhớ trong đầu,
Lối về qua mây nhịp cầu nước xanh,
Trời cao soi bóng long lanh,
Là mây hay tóc, là tranh hay người? ...
Ung dung là nét môi cười
Và đôi mắt tự phương trời xa xôi...
Chiều buông bên con nước trôi
Sao còn đây? - Nổi bồi hồi trông theo...
Nghe thơm trên mảnh đất ngheo
Phải Em hong tóc? Hương theo gió về,
Muốn phong kín khoảng trời quê
Gửi sang Em - giữa bốn bề quanh hiu...
Bâng khuâng hồn một buổi chiều
Có anh đứng giữa tịch liêu nhìn trời...

CÓ NHỮNG NGƯỜI...

Có những người đẹp tựa Thái sơn,
 Uống chén đời cay như uống nước,
 Xả thân trong cát bụi tanh nồng,
 Vẫn giận đời mình chưa thành chim quốc quốc,
 Vất hồn nhỏ máu khóc non sông!
 Vẫn giận đời mình chưa thành thân cây đuốc,
 Đốt bùng bóng tối sáng nhân gian!
 Ôi thương quá những bạn bè thân thuộc,
 Lòng vẫn trong dù nước đục tận nguồn.
 Cuộc đời xem như làn khói thuốc,
 Áo sòn dép nát vẫn bình sinh...
 Trước bạo lực không cúi đầu nhường bước,
 Đời chua ngoa khinh bạc nét môi cười...
 Trong sơ xuất một quân cờ lỗi nước,
 Đành bề bàng xa mã phải tàng thân...
 Nhưng loài Kinh ngư!
 Loài Kinh ngư đâu ngại dòng nước ngược,
 Nên hôm nay ta vẫn nở môi cười!
 Còn thế cuộc đâu hẳn gì thua được,
 Mà chắc rằng ai được với ai thua?
 Hơn nhau Chính nghĩa có thừa!

GIAO THỪA THIÊN NIÊN KỶ

Thời gian như con sóng,
Vỡ tan, lại hiện về
Đưa người vào cõi mộng?
Đưa người vào bến mê?

Ai chờ Thời gian đi
Trên dòng đời vội vã?
Người tắt tả như mây,
Trăm năm bờ bến lạ....

Thời gian là tháng năm?
Là vàng trăng tròn khuyết?
Là nỗi nhớ âm thầm,
Cứ dài ra bất tuyệt? ...

Ta đốt Thời gian đi,
Tro Thời gian như tuyết,
Trắng xóa màu tóc bay,
Ngoái đầu nhìn nuôi tiếc...

Thời gian đâu có mắt,
Sao lắm kẻ đi tìm?
Để rồi mang thương tật,
Những vết hằn trong tim...

Thời gian nào đếm được,
Tội nghiệp Người ngây thơ,
Tính từng ngày, từng tháng,
Từng phút, giây, từng giờ...

Thời gian cõi bình yên?
Sao bận lòng thế nhi!
Ta đón mảnh trăng thuyền,
Xuôi vào Thiên niên kỷ.

KHỐC HAI CHỊ

*Kính dâng hương hồn Chị Hai và Chị Năm
(hai chị mất trong cùng một tháng)*

Tin Chị mất, rồi tin Chị mất,
Hai Chị đã về với Mẹ, với Cha.
Nơi quê người lặng nhìn mưa lất phất,
Em ước được về tiễn Chị đi xa...

Những giọt lệ đêm buồn tuôn trên gối,
Thương Chị vô cùng rồi lại thương thân,
Trách Cao xanh đưa Chị về quá vội,
Không đợi chờ Em rũ cát lậm...

Sẽ có một ngày Em về quê cũ,
Trở lại làng xưa viếng mộ Cha,
Còn đâu nữa để Em cùng Chị,
Đốt nén hương và cắm một cành hoa...

Sẽ rất hoang vu quê nhà không còn Chị,
Em trở về xa lạ dưới trời xanh.
Nền nhà cũ, vườn xưa đầy mộ chí;
Ôi kiếp người như gió thoảng nhanh...

Thương hai Chị suốt đời rất cực,
Rất gian truân, vẫn rạng rỡ môi cười,
Em học được: đâu cứ gì Hạnh phúc,
Phải dẹt bằng trọn vẹn những niềm vui...

Trong cuộc sống, Chị đã tròn trách nhiệm,
Với chồng, với con, với tất cả mọi người.
Đủ nghĩa, đủ tình, đủ nhân, đủ tín...
Trên cõi trời xa chắc Chị vui...

Người ở lại ngậm ngùi thương tiếc Chị,
Em nghe lòng tê tái đến đau thương...
Có đủ cả:

 Tàu lửa, tàu bay;
 Giao thông thủy, bộ...
Vẫn cứ thiếu một con đường,
Để Em về gặp Chị phút lâm chung! ...

CHƯA TRỌN NIỀM VUI

Vườn rau ao cá đủ cơm ăn,
Xin cảm ơn đời lúc khó khăn...
Trà vôi lưng bình, hương nhẹ thoảng,
Thuốc rê dăm điếu, khói lằng lằng;
Chiều buông, sách mở tìm men Thánh,
Đêm xuống, đèn khêu đợi bút Thần.
Vương vấn nợ đời chưa trả được,
Nên lòng còn thẹn với tri âm...

GIỮ LỬA

Mùa mưa đến, giữ dùm nhau chút lửa,
Để cho lòng bếp ấm chín niêu cơm,
Để được nhìn mái tranh chiều khói tỏa,
Thời gian trôi, không lạnh nữa trong hồn...

MỘT CỖ RIÊNG

Ngày tháng trôi trên tóc trắng bay,
Cảm ơn hương của cánh hoa gầy,
Cảm ơn mây trắng, trời xanh nữa
Và cả không gian tĩnh lặng này....

NÓI VÀ NÓI...

Nói, nói, nói...

Khi nói đã trở thành phương tiện

Để gạt lừa và chụp mũ, thị uy...

Thì phận người mộng manh như sợi khói,

Bay lên trời giới lấm chỉ thành mây...

GỬI EM BÊN TRỜI VIỄN MỘNG

Em xiêm áo vui bên trời viễn mộng,

Ta lưng trần, vai cuộc nắng mênh mông,

Và gió nữa, gió phủ đầu lông lộng,

Rồi mưa chiều dim ướm tuổi hoàng hôn...

HOA SÚ

Hoa sú, trời ơi, hoa sú nở!
Vườn hoang mây trắng gọi chim về...
Cổng nát, thềm rêu, tường ngói vỡ,
Người đâu? hương sú quyện bơ vơ...

BUỔI TRƯA BÊN NGOÀI...

Những cánh hoa vàng hay hoa nắng
Đầy thềm; sắc phượng đỏ trời xanh,
Ngoài xa mây đã ngàn năm trắng,
Ta đã ngàn năm đợi gió lành...

CÁI XẤU VÀ CÁI ÁC

Khi cái ác đã lẫn vào trong máu,
Dẫu thiên đường gạ dỗ cũng không xong;
Khi con tim đã ươn mằm cái xấu,
Nơi chín tầng địa ngục vẫn đậm bông...

XUÂN ĐẾN Ở MỘT LÀNG QUÊ

Mồng một Tết anh nằm nghe lệ nhỏ,
Chị ngồi bên giếng nước rửa khoai mì,
Đàn trẻ nít lưng trần vui với gió...
Đóm lửa chiều ai đốt tiễn xuân đi...

NHỚ BẠN

Đêm nay rượu có không người uống,
Lạnh cả vàng trăng lạnh chiếu nằm;
Khói thuốc lên xanh đèn thấp muện,
Mới mà như chuyện đã trăm năm !

HỒI ỨC

Nhà Em bên sườn núi,
Buổi chiều xuân Em về...
Áo trắng bên đường dương liễu biếc,
Ba mươi năm sau anh làm thơ...

TÌM EM

Nơi Em qua cơn gió lạ thổi về,
Xoá sạch hết dấu giày in trên cỏ;
Anh ngỡ ngác tìm hương chìm trong gió,
Chỉ thấy trời hung bạo đuổi mây đi...

NHÌN LẠI

Năm mươi tuổi lẻ đời chưa khá
Trăm bước phong trần, mấy bước vui.
Nghìn phiên thời gian chùng hóa đá,
Một áng mây trôi đủ ngậm ngùi...

TRỞ LẠI SÀI GÒN SAU 15 NĂM

Vàng trắng bạc chòng chành trong vũng nước,
Gió hoang mang dẫn vật lá trên cành,
Anh cúi xuống: mong manh mùi cỏ ướt,
Nhớ vô cùng một thuở tóc ai xanh...

VỀ QUÊ THĂM MỘ

Quê cũ Cha nằm nghỉ với Ông,
Hoang vu trời đất, chiều mênh mông...
Vội vàng con ghé về thăm mộ,
Đốt nén hương lên nặng trĩu lòng!

SÔNG ĐỢI

Ngày cứ thể lom khom chờ nắng tắt,
Đêm چرا mình thao thức đợi bình minh.
Ta vẫn sống với ngọn đèn lay lắt,
Trong tối tăm soi đủ nỗi riêng mình...

CÔI QUÊ

Chút gió bắc thổi vào trong đêm vắng,
Mùa đông ầu thơ lạnh lẽ hiện về;
Trời phương ấy dưới chòm sao lấp lánh,
Khuất trong lòng một cõi gọi là quê...

ĐÊM KHÔNG NGỦ

Ngoài song trời đã nhạt nhòa sương,
Có một vầng trăng lặng lẽ buồn,
Hiu hắt gió ngàn xa thổi tới,
Bên thềm để lác một làn hương...

ĐỌC SỬ CẢM HOÀI

Nguyễn Trãi xưa nổi oan đời khốc liệt,
Sá chi ta bé nhỏ giữa quê nhà;
Vẫn ao ước dấu một vầng trăng khuyết,
Xin trái lòng soi rõ mặt Người, Ma...

MỘT BUỔI CHIỀU

Chiều nay thấy gió tung tà áo,
Chợt nhớ người xưa đến quận lòng,
Chiều nay vàng nắng chìm trong tóc,
Hương của thời gian có đợi không?
Chiều nay mây của ngàn năm cũ,
Vẫn cứ ung dung bỏ cánh đồng.
Ta đã từ lâu người cô lữ
Trên lối đi này giữa núi sông...

ĐÊM THAO THỨC

Đi không ai đưa,
Về không người đón;
Đêm nằm nghe đê gọi
Nôn nao...
Có ánh sao trời thấp thoáng,
Ngỡ ai bên cửa nhìn vào....
Ngọn gió ngông nghênh,
Đâu từ kỷ trước,
Lúc Mẹ nuôi mình,
Cha nhốt nó ngoài song...
Thối thốc vào đời,
Thối đau sông núi...
Bụi cát nhập nhòa
Không tìm được mắt xanh....

Ô kia!
Vàng lạnh một vàng trắng,
Cho đâu là trăng khuyết,
Lồng lộng bóng người...
Thiên cổ
Mài gươm....

DÒNG SÔNG THƠ ẤU

*Tôi có thể biết được màu nước dòng sông Seine
Dưới trời Paris sương mù hay nắng gắt;
Nhưng không biết được quê nhà
Sông nước có còn xanh?*

Thuở nhỏ nhà tôi bên dòng sông nhỏ,
Nước trong xanh đắm đuối sắc trời xanh;
Bên bên đá cây đa già đợi gió,
Những trưa buồn đàn trẻ tắm vẫy quanh.

Dòng sông đó len mình qua xóm vắng,
Mỗi vườn cây, ruộng lúa ghé vào thăm;
Những sáng mù sương, những chiều phai nắng
Sông êm đêm đôi mắt gửi xa xăm.

Nét duyên dáng giữa đôi bờ thơ mộng,
Nhịp cầu tre nghiêng bóng đón đưa người,
Với con nước chưa một lần dậy sóng,
Hương thanh bình vẫn đến được ngàn khơi.

Mùa xuân đến nước sông đầy xinh quá,
Dải lụa nào biêng biếc giữa trời hong,
Cây bên bờ xanh lên từng phiến lá,
Giữ dòng sông đẹp mãi chảy trong lòng.

Sông dẫu nhỏ, nước bốn mùa không cạn,
Dòng sữa hiền trời đất đã riêng ban;
Hết lúa đến dưa, hoa vàng trải thảm;
Là dâu đây phượng đỏ giục ve đàn.

Ôi mê đắm! những ngày thu sương khói,
Cả đất trời ngây ngất gió gầy hương;
Soi bóng nước, sắc trời xanh vời vợi
Dòng sông trôi như một mảng thiên đường.

Mùa lũ về nước nguồn tuôn trắng xóa,
Tôi theo anh giăng lưới dưới trời đêm,
Trên mặt sóng gió lửa gầy buốt giá,
Những đường trăng run rẩy vỡ muôn nghìn.

Tuổi ấu thơ trôi dài như giấc mộng,
Tôi lớn lên tìm hướng bước vào đời;
Gửi lại dòng sông những chiều gió lộng,
Cánh chim trời chưa biết chuyện đầy vơi.

Có lúc quay về, tôi người cô lữ,
Dòng sông quen rũ sạch lớp phong trần,
Và con nước không còn con nước cũ
Chợt thấy lòng gợn gợn chút băng khuâng.

Cuồng vọng đó bùng lên thành cuộc chiến,
Xóm làng tôi khói lửa giặc mang về,
Dòng sông ấy trong tôi, dòng hoài niệm
Của một thời tuổi nhỏ dưới trời quê.

Và từ đó trên nẻo đời bụi cát,
Bến sông nào cũng thoáng nét quen thân,
Đủ gọi lại chút hương lòng mát mát
Của dòng sông thơ ấu đã gian truân.

Mùa lạnh về theo những ngày giáp Tết,
Nghe đâu đây niềm thương nhớ mơ hồ,
Dải lụa nào quyện gió chiều xanh biếc
Dòng sông buồn lặng lẽ hiện trong mơ.

Khi đã mỏi cánh chim ngừng phiêu bạt,
Quay tìm về bóng mát thuở còn thơ,
Trong ký ức giữa khung trời đỏ nát,
Có dòng sông máu lệ tháng năm chờ.

Rồi cả nước một ngày xuân “rét mướt”,
Con sông tôi, ai ngăn trở tôi về?
Những hận thù, những thói đời bạo ngược,
Đốt bùng lên làm ánh sáng đam mê!

Tôi ở lại với quê hương buồn bã,
Chí quật cường còn dấu kín trong tim,
Dòng sông đỏ như thành sầu hóa đá,
Trời tang thương chưa định hướng nao tìm.

EM HÁT

Tặng ca sĩ L.N.

Quây quần ngồi nghe em hát,
Vườn xuân rộn tiếng chim xua,
Thấp thoáng hương đời bát ngát,
Gặp nhau vui mấy cho vừa...

Em hát dòng sông nước chảy,
Bên cầu đợi bóng trăng soi;
Tháng sáu qua rồi tháng bảy,
Mưa ngâu từng sợi ngậm ngùi...

Tiếng hát giục mùa thu chết,
Lá vàng đột sáng chiêm bao,
Sáng cõi “Thiên đường” mỗi mệ,
Một đời xin vẫy tay chào!

Em hát tiễn người trên bến,
Thuyền ơi! sóng nước bao la,
Mây khói đan mờ ước hẹn,
Dòng sông ở với quê nhà...

Em hát cho đời em nhé,
Niềm vui lồi nhô theo về,
Quên bao nhọc nhằn khôn khó,
Chút tình xanh với trời quê...

Em hát cho người ở lại,
Gánh đời nặng mấy bờ vai,
Chung tay xóa vòng oan trái,
Tiếng em theo với đường dài...

Bên sông Tuy Hòa - Tranh: Nguyễn Sông Ba

GỬI TUY HÒA

Biết bao lần nhìn trời sao lấp lánh,
Nhớ Tuy Hòa, biển cát thoảng hương đêm,
Men rượu ấm, những hoàng hôn chớm lạnh,
Bên bạn bè của một thuở thân quen.

Nơi có dòng sông, cát nhiều hơn nước,
Có con đường dương liễu rất đơn sơ,
Mùa diệp vàng khoảng trời xanh mơ ước,
Có năm năm, lấp lánh dòng sông thơ...[1]

Men rượu ấy của một thời đã mất,
Ta lặn vào ký ức để tìm vui....
Khói thuốc loãng, ánh đèn dầu lụn bấc,
Vàng trắng khuya thui thui đến ngậm ngùi..

Hai mươi năm qua rồi như chớp mắt,
Vớ đời người dài quá đến đau thương!
Bao dâu bể, mắt còn cao chất ngất,
Ta hoang mang, trắng tóc lạ “thiên đường”!

Ta ra đi chưa một lần trở lại,
Tự hỏi mình, ai phụ rẫy ai đây?
Sông núi đó, biển trời đâu ái ngại,
Mà đành lòng hồn mộng gửi mây bay....

Tuy Hoà ơi! Xin vì nhau gắng đợi,
Buồm căng lên, lộng gió chờ ta về...
Bằng hữu ơi! Bên trời ai có hỏi:
“Nhất phiến băng tâm tại ...ngọc hồ” [2]

[1] NĂM NĂM DÒNG SÔNG THƠ: tựa đề một tập thơ của Trần Huyền Ân

[2] Mượn câu thơ của Vương Duy, đời Đường, có nghĩa là:
“Một tấm lòng băng giá ủ kín nơi hồ ngọc”.

HAI MƯƠI NĂM SAU
TRỞ LẠI VƯỜN NHÀ CŨ

Quê nhà xa cũng chẳng xa,
Ngõ ngang ta kẻ phôn hoa lạc loài.
Dọc đường ruộng lúa, nương khoai,
Bờ tre, bóng núi, chiều phai sắc chiều.
Chạnh lòng trước cõi quạnh hiu;
Bước chân xô dạt ngọn triều mộng du...
Cánh cò như một lời ru,
Từ bên kia đỉnh sương mù ầu thơ....

Quê nhà đây? Thực hay mơ?
Khu vườn xưa đã bây giờ nghĩa trang!
Năm kia người của xóm làng,
Lạc nhau từ thuở giặc tràn về đây.
Cuối trời góc biển, chân mây,
Nửa đời không hẹn mà nay tương phùng.
Nén tâm hương gửi vô cùng
Lòng riêng dằng dặc nỗi buồn, nỗi thương...

.....

Bâng khuâng chiều giữa cố hương,
Vành trăng như khói, như sương hiện về...

HẰNG ĐÊM TẠI DIỀN TRANG LỘC XUÂN

Ăn cơm uống nước xong rồi,
Dâng hương, đốt thuốc, nhìn trời đếm sao....
Tàn hương ta mới quay vào
Mở internet đón bao sự đời;
Sự đời có lắm chuyện vui,
Mà sao đất nước của tôi vẫn buồn.
Giặc ngoài: cướp núi, lấn sông;
Thù trong: những lạm vẫn không điềm dưng.
Người nghèo, nghèo đến cháy lưng,
Kẻ giàu, giàu đến vô cùng bao la.
Quãng đường bãi rác - phù hoa
Rất gần, sao chẳng lối ra, hờ Trời!

Núi sông sinh lực rã rời...
Riêng lòng thẹn với những lời nước non...
Có ai tính cuộc vương tròn?
Nhìn trong sâu thẳm mỗi mồn mắt xanh...
Đêm dài, nghĩ quân, nghĩ quanh...

HOÀI CẢM
TRÊN DÒNG SÔNG CỬU LONG

Bến sông vẫn bến sông này,
Vẫn trời xanh thẳm, vẫn mây trắng bờ,
Vẫn còn bên đọi bên chờ,
Trường giang, lũ khách đã ngỡ mất nhau...

HOA LAU

Chờ ai chờ đến bạc đầu,
Vẫy tay gọi núi gửi sầu theo sông;
Ráng chiều, máu nhuộm hoàng hôn,
Và không gian đã trắng hồn hoa lau...

ĐI QUA MỘT LÀNG QUÊ

Nghiêng nghiêng cát trắng bãi dài,
Hòn Đảo núi dựng u hoài đợi ai?
Nghe chùng đá nát vàng phai.
Người xa mỗi bước một dài nỗi đau...

NĂM NĂM DÒNG SÔNG THƠ (*)

Tặng Anh Trần Huệ Ân

Năm năm một giấc mơ dài,
Dòng xuân thu đã sương cài tóc ta;
Sông xanh với núi là nhà,
Thơ là bằng hữu, rượu là tri âm....

() Năm Năm Dòng Sông Thơ là tên một tác phẩm của Trần Huệ Ân*

HƯƠNG ĐÊM

Dưới trăng gọi cỏ nhìn trời,
Ngàn sao ai rắc trên đời như hoa;
Lập lòe đom đóm bay qua,
Mùi hương đâu tự trời xa theo về...

GỬI HAI CON Ở XA

Hai con nương nấu bên trời,
Chiều quê năm hết cha ngồi dăm dăm;
Không buồn vì chuyện cách ngăn,
Sợ đau vì nỗi xa xăm tác lòng...

BUỔI TRƯA
NGẮM HOA HỒNG QUA SONG SẮT

Đóa hồng trong nắng bâng khuâng,
Nụ cười Em bỗng hóa thân đây rồi!
Từ trong sương, gió, đất, trời,
Là Em, là đóa hoa đời trao anh...

MỘT THUỞ CÒN VƯƠNG

Em nghiêng nón của một thời,
Ngập ngừng che nửa nụ cười trao anh,
Xa rồi... thuở tóc còn xanh;
Quê người vạn dặm đã thành chiêm bao...

BÊN NGOÀI
NGÔI GIÁO ĐƯỜNG ĐỔ NÁT

Giữa trời Chúa đứng dang tay,
Đợi đàn con mãi ra đi không về;
Thời gian từng giọt nặng nề,
Xa xăm đôi mắt bốn bề quạnh hiu...

MỚI HAY MÌNH
VẪN LÀ NGƯỜI...

Bỏ kinh tế mới về thành,
Lang thang đói khát áo manh nón cời...
Mới hay mình vẫn là người,
Nên từ đây số bụi đời có tên...

LỜI CON NƯỚC BÊN CỬA SÔNG

Rồi ta sẽ tan trong lòng biển cả,
Giữa đôi bờ lau lách nhánh sông vơi,
Con nước mồi dưới trời xanh óng ả,
Cuộc hành trình... ghềnh thác... sẽ dừng thôi...

Khẽ nhắm mắt quên những ngày tháng cũ,
Đời phù du mộng ước... cũng xong đời!
Sao ký ức mãi dằng trền thác lũ?
Nợ trần gian chưa trả đã ra khơi...!

Có thể với triều cường ta nán lại,
Rồi tung mình hôn nắng ấm bình minh...
Thế cũng đủ, dăm sát na cũng đủ,
Một cuộc đời cho vẹn nghĩa tử sinh...

Và cứ thế ta đi vào biển cả,
Lòng hân hoan chờ đón cuộc luân hồi,
Theo nắng, gió góp mưa miền đất lạ,
Khấp nẻo trời gom lại vẫn là Tôi...

LƯƠNG NÔNG...

*Ta sẽ là lương nông,
Bởi chưa thành hào sĩ...*

LPN

Tìm cõi bình yên để sống vui,
(Đất trời vắng lạnh khắp nơi,
Đàn chim trốn tuyết chưa quay lại,
Nặng vết thương lòng đau đớn nguôi...)

Dõi bóng người đi khói tỏa mù,
Quê nhà còn lại những hoang vu
Tháng ngày lặng lẽ tin... và đợi...
Giữa những chiều xuân loạn sắc thu...

Tôi ở đây tìm hương cố hương,
Mưa tuôn rất mặt gió nông cuồng.
Ngẩng lên se sắt màu tang tóc,
Có ánh sao nào xanh viễn phương?...

Mấy mẫu đất rừng khai vỡ ra,
Lúa, ngô, khoai, sắn, dậm dưa, cà...
Nơi đây bao thuở tiền nhân đã,
Gìn giữ tô bồi để lại ta.

Dã dóa hoa xinh nở cuối vườn,
Quanh đời lam lũ rất thân thương,
Giếng sâu buộc chặt trời xanh ấy,
Và biết bao điều để vấn vương...

Tôi sẽ từng ngày canh tác sâu,
Nâng niu hơn cả khối tình đầu;
Rồi mai hoa trái thơm trời biếc,
Con cháu quây quần nối tiếp nhau.

Mở cửa ra, nhìn núi vẫn còn,
Lòng vui, lót dạ mấy lưng cơm
Chè xanh một bát thơm mùi lá,
Vác cuốc ra vườn chân dẫm sương...

Nắng cứ thiêu và mưa cứ rơi,
Cứ giông, cứ bão, lụt ngang trời...
Mồ hôi, nước mắt đều nghe mặn,
Cứ thế mà tôi góp mặt đời.

Đêm về hóng chuyện với hư vô,
Hồn gửi vào xa, vụn bển bờ,
Nơi đó dấu đo bằng ánh sáng,
Cũng là cát bụi cũng hoang sơ...

E ấp đầu non một nụ cười:
Vàng trăng tri kỷ của riêng tôi,
Vết buồn như được mang đi gởi
Thấp sáng niềm vui giữa cuộc đời...

Lần giờ từng trang sử sách xưa,
Nét son thiên cổ vẫn chưa mờ;
Dang tay cảm tạ hồn Tiên Tổ,
Nuôi nấng tôi và một giấc mơ...

Đã vắng nhiều năm cánh nhận hồng,
Quê nhà khắc khoải những chờ mong.
Người đi gửi lại hồn sông núi,
Tôi ở đây buồn theo núi sông...

MẸ VẼN SỐNG

Từ ngoài đó đưa vào tin Mẹ mất,
Trong ngục tù con chứa quần khăn tang;
Vì con biết Mẹ lên trời lễ Phật,
Rồi trở về vĩnh cửu với trần gian...

Mẹ vẫn sống như mặt trời có thật,
Sáng uy nghi và ấm áp vô cùng;
Đời có lúc thua buồn cao chất ngất,
Mẹ lại về trong ánh mắt yêu thương...

Mẹ vẫn sống như vầng trăng thiên cổ,
Và bao giờ trăng chẳng đẹp tinh khôi;
Lòng không biển sao dạt dào sóng vỗ,
Mẹ dịu hiền, vắng vặc tỏa muôn nơi...

Mẹ vẫn sống như Trường sơn trác tuyệt,
Hòn cao xanh mây trắng quyện vai Người;
Bên bóng núi giấc mơ đời dịu ngọt,
Lớn lên cùng tiếng hát thuở năm nô...

Mẹ vẫn sống như dòng sông thơ ấu,
Từ suối nguồn ra bề lại rơi mưa;
Đời con đâu có muôn trùng bến đậu,
Vẫn quay về tắm mát khúc sông xưa...

Mẹ vẫn sống trong tiếng gà buổi sớm,
Con còn nghe, nghe mãi đến bây giờ...
“Đầu gang tấc, hãy e chừng trễ muộn,
Huống chi là để đến lúc sa cơ...”

Mẹ mãi mãi là ngàn thu vĩnh cửu,
Soi đường con trên nhân thế điêu linh;
Bóng cội tùng giữa lòng con hiện hữu,
Đời gian truân vẫn có phút thanh bình...

NGỒI DƯỚI TRĂNG TÀ
CHIÊM BAO

Vườn khuya trăng khuyết nửa vành,
Ngồi nghe tĩnh lặng đã thành thói quen;
Ước gì có ở một bên
Là Em với mái tóc huyền gió bay...
Lâu rồi cho đến hôm nay
Mùi hương quen của những ngày rất xa,
Quyện cùng hương một loài hoa
Ru ta ngồi dưới trăng tà chiêm bao...

Một góc Diên trang Lộc Xuân
Tranh: Nguyễn Sông Ba

Ô CỬA NHÌN ĐỜI

Kín bung giữa bốn bức tường,
Cũng may còn một ô vuông nhìn đời:
Nhìn mùa thu lá thu rơi,
Nhìn chiều mưa đổ tơi bời bên sông,
Lặng nhìn những buổi trời trong
Nghe con chim hót mà lòng không vui,
Có khi nhìn thấy mặt người,
Lạnh căm đôi mắt thay lời chào nhau...
Đôi nhìn chiếc én về đâu,
Giữa trời thăm thẳm một màu chiều buông,
Hoàng hôn nhìn sợi khói vương
Trên hàng cây đứng cuối đường xa xăm;
Đêm nao thoáng thấy trăng rằm,
Qua nhanh như sợ ai cầm lấy tay...

Cả đời nhìn mãi mây bay,
Sao hôm nay bỗng lòng ngậy ngát sâu,
Nhắm đôi mắt nhìn thật sâu:
Một trời tang tóc, ấy màu quê hương...
Bờ môi mặm giọt đoạn trường,
Vẫn xanh mơ ước con đường nở hoa...
Có vì sao ở thật xa,
Dịu dàng màu mắt như là cố nhân,
Nhìn nhau tha thiết ân cần,
Cùng tương tư một mùa xuân thiên đường...
Đêm về nhìn ánh đèn vàng,
Dọc tường vôi xám sáng hàng kềm gai,

Vách bên có tiếng thờ dài,
Biết anh đã lỡ mộng đời tự do;
Mấy phòng liên tiếp cùng ho:
Là lời nhắn nhủ dặn dò gì nhau;
Nghe lòng ấm giữa đêm sâu,
Biết đời còn những nhịp cầu tri âm;
Trong tấm tối, nổi vui thâm
Tỏa hương như giữa một đầm hoa sen...
Sắc trời bàng bạc sương in
Tiếng con vạc lẻ vừa chìm đầu dây...
Cửa đời nhỏ tựa bàn tay,
Vẫn nhìn thấy ánh sao Mai rạng ngời...

TA BIẾT CÒN EM

Mười mấy năm của đời bể khổ,
Nhuộm đen vàng trán thuở xuân xanh;
Chông chênh dưới một trời tan vỡ,
Soải bước ta đi giữa cát lằm.

Ta biết còn Em trong cõi mộng,
Nụ cười sóng sánh ánh trăng trong,
Nên ta vẫn cứ vui và sống,
Hương của ngày xưa đủ âm lòng...

Ta biết còn Em, ôi! đôi mắt
Ngàn trùng thương xót một quê hương,
Nỗi đau chung cả trời và đất,
Tiếp sức ta trên mỗi dặm đường.

Ta biết còn Em, vì sao nhỏ,
Trao nhau ánh mắt mỗi đêm về,
Rời mùa đông đến, Ngân hà vỡ,
Sao lẫn bờ mây, lỡ hẹn hò...

Ta biết có nhau từ dạo đó,
Là vàng trong cát thủa khai thiên,
Là cành liễu biếc đùa trong gió,
Man mác trời xanh khúc nhạc hiền...

Ta biết còn Em, dòng suối mát,
Đường dài gió bụi bước chân xiêu,
Dừng đây vốc nước dim cơn khát,
Lặng ngắm mây trôi dưới nắng chiều...

TRỞ LẠI PHAN THIẾT

Chiều Phan Thiết cơn gió nồm biển mặn
Gửi cho trời Phan Thiết nỗi niềm riêng...
Ngàn con sóng cuộn về từ xa vắng
Những tháng năm ký ức nhuộm ưu phiền

Anh đâu biết em không còn nơi đó
Hoàng hôn buông, ai thăm giục anh về?
Ngôi nhà cũ trong căn phòng nhỏ nhỏ
Có em ngồi thao thức với đèn khuya ...

Đêm Phan Thiết có một vầng trăng tỏ
Gió chuyển mùa biển lạnh đến hoang vu
Anh lặng lẽ nghe sóng lòng tan vỡ
Cả không gian như cũng hóa sương mù ...

Anh thức dậy cùng bầy chim buổi sớm
(Phương đông hồng... rực rỡ tiễn anh đây?)
Ôi hạnh phúc giữa bầu trời rộng lớn
Đàn chim kia chiều đến lại quay về...

Ba mươi năm đủ dài bao dâu bể
Đủ lưng trời tròn khuyết vạn lần trăng
Nhưng vẫn thiếu cho một lần gặp gỡ
Của hai người mơ tính chuyện trăm năm...

TRỞ VỀ TRƯỜNG CŨ CỦA EM

Công trường vàng nhuộm nắng mai
Đâu đây dáng cũ u hoài ngày xưa
Hoa vàng nhẹ cánh dong đưa
Rêu phong mái ngói đủ vừa nhớ thương
Biết đâu trên những con đường
Hiu hiu còn chút mùi hương tóc mình
Đôi bờ câu trắng xinh xinh
Tròn đôi mắt, biết bóng hình người quen
Có con bướm lạ màu kem
Khua nhanh nhịp cánh bên thêm tìm hoa

Đám mây nào của ngày xa
Trắng phau nguyên dáng hào hoa gọi mời
Còn trời xanh nữa mây ơi
Dang tay rộng đón mộng đời thanh xuân
Thời gian từng giọt băng khuâng
Như quên, như nhớ, như gần, như xa
Mùa xuân xanh biếc trôi qua
Thơm màu dĩ vãng lòng pha ngậm ngùi ...

VÀNG DƯƠNG CÒN LẮM BỤI MÙ

Thôi thì rũ áo phong sương,
Xếp tàn y, giữ chút hương giang hồ.
Đã không dựng được cơ đồ,
Cầm bằng mây khói giấc mơ đời...
Mệnh mông một nỗi đau đời;
Giật mình ngoảnh lại kiếp người phù du
Vàng dương còn lắm bụi mù
Không soi thấu đến bề sâu thể nhân

VIẾNG MỘ BẠN

Gửi Hương hồn Anh PXA

Anh mất, không về được,
Lòng buồn như lá rơi.
Chiều cuối thu rét mướt,
Gửi về xa ngậm ngùi...

Quê cũ giờ thiếu bạn,
Ngày tôi về quạnh hiu,
Hương cà phê lãng đãng,
Chén rượu nhạt trong chiều...

Một ngày tìm thăm Anh,
Mộ bia mờ trong khói...
Ánh mắt nào long lanh,
Nhìn tôi, Anh muốn nói:

“Chúng ta người thua cuộc,
Giữ cho nhau chút tình,
Dẫu chưa tròn mệnh nước,
Không thẹn kiếp phù sinh...”

Hãy cùng tôi dăm chén,
Nhớ một thời buồn vui,
Chén trao ngày hội ngộ,
Chén tiễn chiều chia phôi...

HOA SÚNG

Lau lách rướn mình chen đón nắng,
Hương thâm, tím giữa nước trời xanh...

BUỔI TRƯA NĂM ĐỌC SÁCH BÊN CỬA SỔ

Mờ trên trang sách một giây,
Dường như có cánh chim bay ngang trời...

THƯỜNG HOA

Hoa ơi! xin chớ ngậm ngùi,
Còn trong vô tận một mùi hương quen...

QUÊN ĐI...

Gửi hồn theo sợi tơ trời,
Còn đây thân xác mặc đời bủa vây...

LỐI MÒN...

Bước đi trên những lối mòn,
Mà lòng nghe nặng nỗi buồn đôi chân...

BẠN HỎI NGÀY VỀ

Nửa đời trắng tóc, buồm không gió,
Ngược nước nên ta sẽ chậm về...

HỎI ÔNG...

Mãi đem sự thật trên đời,
Chôn vùi dưới ánh mặt trời được sao?

NGẮN VÀ DÀI

Dẫu bao cây số đường vẫn ngắn,
Một tắc lòng thôi cứ thấy dài...

GẦN VÀ XA

Với muôn vạn dặm vẫn gần,
Xa xôi dù một tấc lòng cũng xa...

MÂY VÀ TRĂNG

Vầng trăng chệch đỏi giữa dòng,
Mây không cứu nổi cam lòng bay đi...

SÂU RIÊNG

Sâu riêng nhớ để ăn chung,
Mà thương cái thưở không cùng có nhau...

TƯƠNG TƯ

Tương tư đâu chỉ là thương nhớ,
Còn buốt lòng nhau nỗi đợi chờ...

MÃI CÒN ĐI...

Bình yên cứ ngỡ đã gần,
Ta đi vệt gót phong trần còn đi...

PHẦN PHỤ LỤC

BÀI THƠ TÌNH 200 NĂM

Nợ tình chưa trả cho ai,
Khôì tình mang xuống tuyền đài chưa tan....
Nguyễn Du.

Lời thưa: Trong lúc nhàn rỗi, đọc những bài thơ của các bậc Tiên bối, nhất là thơ tình, tôi chợt có ý nghĩ lắp ghép những câu thơ hay....làm thành một bài thơ tình tổng hợp, kể từ Cụ Nguyễn Du...

Những câu thơ đánh dấu **** (4 sao) là của thi hào Nguyễn Du; đánh dấu *** (3 sao) là của Thi bá Vũ Hoàng Chương, đánh dấu ** (2 sao) là của Thi sĩ Bùi Giáng, đánh dấu * (1 sao) là của "thi công" (thợ thơ) Lê Phương Nguyễn, chủ yếu là để cho bài thơ được nối vắn liền ý. Có gì không phải xin niệm thứ...-LPN-

- *** Còn ai nữa để ta say?
* Nghiêng bầu rót với đám mây giang hồ.
** Sóng xô vào bãi cát mờ,
** Nửa đời trôi dạt ta chờ đợi Em.
* Bóng trăng suông tạt qua thềm,
* Gió hiu hắt thổi mà đêm chưa đầy...
**** Lâm - Truy từ thuở uyên bay,
**** Phòng không thương kẻ đêm ngày chiếc thân;
**** Mây ai trắng mới in ngàn,
**** Phấn thừa hương nhạt bội phần xót xa...
** Nhớ ngang ngựa dưới trăng ngà
** Lối sương Tô vọng canh gà sơ nguyên
*** Nằm đây u uất dài thiêng,
*** Dư ba gợn đắng niềm riêng một người...
* Phải đâu vì cuộc đời đời,
* Mà tan nát đá mà rơi rớt vàng;

- ** Tay cầm cung bạc xô ngang,
- ** Nửa chùng dâu bẻ lấp ngàn ước mong.
- **** Trách lòng hờ hững với lòng,
- **** Lửa hương chốc để lạnh lòng bấy lâu....
- * Em về đâu? Ta tìm đâu?
- * Tro thời gian đã trắng màu tóc phai;
- * Nợ tình, nợ nước hai vai,
- * Từ trong Tiền định đã hoài xuân xanh...
- *** Phù du trọn cuộc viễn hành,
- *** Trăng tà treo đỏ, mây thành chắn ngang...
- *** Trầm luân vụn đá, phai vàng...
- *** Bước ra ngoài giấc mơ màng đón nhau.
- ** Mai sau hẹn với ban đầu,
- ** Là trùng ngộ giữa hương màu nguyên xuân....
- * Gửi lòng theo đám phù vân,
- * Lênh đênh rẽ cánh cũng ngăn ấy thôi...
- *** Tiền sinh ôn việc đời đời,
- *** Xiếc bao ngờ vực, Kiếp người đó ư ?...

QUÊ NGƯỜI NGOẢNH LẠI

*Những câu thơ từ 12 bài lục-bát của Phạm Cao Hoàng **

Cũng may còn có nơi này,
Để tôi còn có những ngày bên Em;
Đi tìm lại chút êm đềm:
Mùa thu năm ấy bên thềm lá bay;
Cảm ơn những sớm heo may,
Lạnh se sắt lạnh, bên này đại dương.
Mười năm sống kiếp tha hương,
Ra đi cùng với nỗi buồn Việt Nam.
Đã qua chưa cuộc điêu tàn?
Đám mây năm cũ biết tan nơi nào?

Mười năm nước chảy qua cầu...
Mắt còn nhìn lại phía sau, quê nhà!
Mơ cùng tôi nhé, Cúc Hoa:
Chiều mưa Đức Trọng, sáng Đà Lạt sương...
Khói ngày xưa ấy còn vương,
Thấy quê nhà, nghĩ càng thương quê nhà...

(Ghi chú của Phạm Cao Hoàng: thật bất ngờ, ngạc nhiên và thú vị khi nhận được bài thơ lục bát này do nhà thơ Lê Phương Nguyên gửi sang.*

Bài thơ có 16 câu - thật ra tất cả đều nằm rải rác trong 12 bài lục bát Phạm Cao Hoàng viết sau 1975; anh Lê Phương Nguyên đã rút tía và lắp ghép lại tạo thành bài QUÊ NGƯỜI...NGOÁNH LẠI. Thành thật cảm ơn anh Lê Phương Nguyên và xin phép anh post bài thơ cho mọi người, nhất là bạn bè cũ ở Tuy Hòa, cùng đọc.

MỤC LỤC

- Tựa / 7 * Chớm thu / 12 * Đợi chờ / 12 *
Bướm đêm / 13 * Sông cạn, núi dời / 13 *
Sống / 14 * Sơn cùng thủy tận / 14 * Trăng
khuya / 15 * Nghĩ về thời gian (Ông thời
gian) / 15 * Nổi lòng phù sa / 16 * Quốc tặc
và anh hùng / 16 * Chén rượu đời / 17 *
Tĩnh và động / 17 * Nhìn mùa thu đi qua /
18 * Về quê thăm anh chị / 18 * Xóm gặm
câu / 19 * Cuộc hội ngộ đau lòng / 19 *
Ước vọng / 20 * Xuân lưu lạc / 20 * Mơ cổ
huong / 21 * Tư dịch thủy / 21 * Một ngày
tại điền trang Lộc Xuân / 22 * Đón người /
31 * Đêm buồn / 33 * Chiều cuối năm / 37
* Rao bán...thời gian / 39 * Hoài niệm một
mùa xuân / 41 * Xót thương lịch sử / 42
Một buổi chiều / 43 * Phụng hoàng và
cây ngô đồng / 44 * Em đã đi / 47 * Đã
được mười năm / 49 * Cùng bạn / 50 *
Quê nhà trong ký ức / 52 * Trả trả / 55 *

Đêm lộng gió / 58 * Em ngồi đó / 59 * Em
đến / 63 * Chiều tường nhớ / 65 * Có
những người / 66 * Giao thừa thiên niên
kỷ / 67 * Khóc hai chị / 69 * Chưa trọn
niềm vui / 71 * Giữ lửa / 72 * Một cõi riêng
/ 72 * Nói và nói / 73 * Gửi em bên trời
viễn mộng / 73 * Hoa sứ / 74 * Buổi trưa
bên ngoài / 74 * Cái xấu và cái ác / 75 *
Xuân đến một làng quê / 75 * Nhớ bạn /
76 * Hồi ức / 76 * Tìm em / 77 * Nhìn lại /
77 * Trở lại Sài Gòn sau 15 năm / 78 * Về
quê thăm mộ / 78 * Sống đọi / 79 * Cõi quê
/ 79 * Đêm không ngủ / 80 * Đọc sử cảm
hoài / 80 * Một buổi chiều / 81 * Đêm thao
thức / 82 * Dòng sông thơ ấu / 83 * Em hát
/ 88 * Gửi Tuy Hòa / 91 * Hai mươi năm
sau trở lại vườn nhà cũ / 94 * Hằng đêm
tại điền trang Lộc Xuân / 96 * Hoài cảm
trên dòng sông Cửu Long / 98 * Hoa lau /
98 * Đi qua một làng quê / 99 * Năm năm
dòng sông thơ / 100 * Hương đêm / 101 *
Gửi hai con ở xa / 101 * Buổi trưa ngắm
hoa hồng qua song sắt / 102 * Một thuở

còn vương / 102 * Bên ngoài ngôi giáo
đường đồ nát / 103 * Mối hay mình vẫn là
người / 103 * Lờ con nước bên cửa sông /
104 * Lương nông / 106 * Mẹ vẫn sống /
112 * Ngồi dưới trăng tà chiêm bao / 116 *
Ô cửa nhìn đời / 117 * Ta biết còn em / 120
* Trở lại Phan Thiết / 123 * Trở về trường
cũ của em / 125 * Vầng dương còn lấm bụi
mù / 127 * Viếng mộ bạn / 128 * Hoa súng
/ 130 * Buổi trưa nằm đọc sách bên cửa sổ
/ 130 * Thương hoa / 131 * Quên đi / 131 *
Lối mòn / 132 * Bạn hỏi ngày về / 132 *
Hỏi ông / 133 * Ngắn và dài / 133 * Gần và
xa / 134 * Mây và trăng / 134 * Sầu riêng /
135 * Tương tư / 135 * Mãi còn đi / 135 *
Bài thơ tình 200 năm / 136 * Quê người
ngoảnh lại / 139 *